

Far skriver om tiden omkring deres guldbryllup den 30 maj 1990.

Så nærmer tiden sig. Geltingfærgen havde hele foråret ligget meget dybt. Vi skulle have hentet varer til det forestående guldbryllup. Et par gange måtte vi ind og hilse på tolderne. De ville have et mindre bidrag til deres forplejning, så de blev naturligvis ikke budt med til festen.

Nu havde vi fået det hele planlagt i fællesskab med vore børn.

Allested forsamlingshus var bestilt, musikken ligeså, der blev sendt indbydelse ud til 80 mennesker som vi ønskede og mødes med på vores guldbryllupsdag onsdag den 30. maj 1990.

Der var mange forberedelser, alt skulle se pænt ud, Marie arbejde næsten både dag og nat, vi talte dagene og vi glædede os. Birgit havde først i maj måned taget en fridag og kom hjem for skulle vi på handelen. Mor skulle have en ny kjole og sko og meget mere. Det blev en dyr dag, men hun fik også den kønneste kjole jeg har set hende i, i mange år. Hun blev faktisk 15 år yngre.

Nu var vi nået til dagen før den store dag(tirsdag). Jeg havde de sidste par dage lidt ondt i maven og havde sovet meget lidt om natten, så da klokken blev 8 tirsdag morgen ringede vi til læge Boesen. Han kom i løbet af 10 min. Han var bange for at det var en blodprop. Kl. 9 var jeg indlagt på Fåborg sygehus, hvor jeg blev undersøgt fra top til tå. Det var et meget uheldigt tidspunkt.

Vennerne derhjemme skulle i skoven efter gran til æresport og skulle det aflyses eller hvad. Så kom overlægen der i fællesskab med sine kolleger havde set på de foreliggende resultater og meddelte, at jeg måtte komme hjem på grund af guldbryllup. Der faldt en tåre af glæde.

Så begyndte travlheden ved naboerne og kl. ca. 17 kom de og satte den skønneste æresport op her ude ved indkørslen med skilt om tillykke og velkommen. Ved gangdøren blev der hængt en guirlante med et fint skilt, hvor vore navne og årstal 1940 – 1990 var påmalet. Nu var festen begyndt, da de kulørte lamper var hængt på begge æresportene og blomsterne stålede til os i alle forårets skønne farver, så var det som vi havde nået til toppen af festen. Glæden var stor.

Hele selskabet blev budt ind, der var 45 personer til spisning, men det var en fornøjelse.

Så blev det nat, en ny dag brød frem, solen begyndte at sende sine varme stråler ned til os, og det blev det skønneste vejr.

Vi hørte uro og snakken ude på vejen, og kl. 0730 stemte 3 musikkere og ca. 50 mennesker i med de skønneste morgensange. Nu følte vi, at vi var nået toppen.

Alle kom ind og fik kaffe. Der var dækket til 60. Der var kun få ledige. Her sang vi et par af vore skønne morgensamler til. Skønt – skønt.